

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ethica Symbolica E Fabularum Umbris In Veritatis Lucem
Varia Ervditione Noviter evoluta**

Pexenfelder, Michael

Monachii, 1675

3. Indomitæ cupiditates.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68709](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68709)

fortius utere Ioris

Hoc est, severius age pater cum filio. Sed nimirum nec iurandum imprudentissimum infringere; nec filium contristare voluit; cuius rei exemplum Herodes Antipas dedit, qui dimidium regni saltatriculæ filia promisit, & ne tristitia Mimam afficeret, caput Sacratissimum Joannis Baptistæ petenti donavit, tam stolidus in pollicendo, quam crudelis & impius in juramento præstando. Phœbus nimiam indulgentiam expertus est illud proverb. 19. *Filius stultus dolor est patris.*

II. (b) Exprimat hæc fabula imaginem ambitiosi juvenis illustri Majorum profapia inflati præsertim Principis, qui gloria & regnandi cupiditate incensus cogitat sublimia, & concipit æthera mente. Alcianus emblem. 56. Male summa regnorum & rerum publicarum imperia conceduntur tam ab ætate, quam experientia infirmis. Quoties enim hinc incendia bellorum, discordiarum faces, & non unum miseriarum genus. Utque taceam profanas historias, cui non cognitus est è sacris libris *Roboanus* stultissimus sapientissimi Salomonis filius, qui spreto seniorum consilio, illud quasi inculcantium, quod hinc Ovidius Soli tribuit

Medio tutissimus ibis.

Æqualium feroces secutus impetus, decem tribubus à se abalienatis, maximam regni Israëliti partem perdidit. Quod parens ejus jam antè prævidens, dixit: *Va tibi terra, cujus rex puer est.* Eccles. 10. qui nondum per ætatem ut quidam sapientum scribit, cepit experientiam, nec adhuc mens ejus casuum varietate decocta maturuit. Adolescentia, ait S. Ambrosius lib. 1. de Interpell. c. 7. est invalida viribus, infirma consilijs, vitio calens, fastidiosa monitoribus, illecebrosa delicijs, atque æstu sanguinis vaporantis ignescens. Accedit Xenophon: sicut, inquit novelli citharædi multas perdunt citharas, sic cupidi juvenes rempublicam sæpe evertunt. Quibus pro lemmate addas: Quacunque incedunt, incendunt.

III. (c) Adaptari quoque potest hic Phaëthontis casus cuiusvis homini ambitioso, per suam & aliorum ruinam ad honores grassanti, cuius rei symbolum pyrausta vel pyralis, animalculum pennatum muscæ simile, quod ignis fulgore vehementer latatur, & ad lucernas advolans, alludit ad flammam, donec vivus comburatur. Ælian lib. 12. c. 8. Ambitiosi ad honorum fulgorem propius accedentes, decussis temeritatis alis, plerumque gravissimo lapsu corruunt. Abjetti proceram suam staturam

(b) Juvenilis ambitio & regimam. (c) Indomita cupiditates.

turam

turam & pulchritudinem intemperantiùs jactanti Rubus:

----- Nunc læta quidem, bona sola fateris,
Et frueris nostris imperiosa malis
Sed cùm pulchra minax succidet membra securis,
Quàm velles spinas tunc habuisse meas.

In eum quoque convenit, qui res arduas, supraque vires positas temerè aggreditur, cum suo & aliorum exitio. Item ad illos pertinet, qui perturbationibus animi abrepti, velut è curru rectæ rationis excidunt. S. Ambros. lib. 3. de Virgin. cor humanum quadrigæ comparans: Sunt, inquit ejus velut quatuor equi, quatuor affectiones: Ira, Cupiditas, Voluptas, Timor. Miserrimè raptatur, quisquis has domare nescit. Scilicet evenit, quod de Phaëthonte Poëta canit:

Exspatiantur equi, nullòque inhibente per auras
Ignotæ regionis eunt: quaque impetus egit,
Hæc sine lege ruunt.

Cornelius à Lapide, in illa verba Ecclesiastici c. 30. v. 8. *Equus indomitus evadit durus, & filius remissus* (Græcè ἀπειθέος, id est, sibi relictus, carens fræno disciplinæ, dissolutus) evadit præceps, adducit hieroglyphicum juventutis, ejusque effrænæ concupiscentiæ & temeritatis. Pingitur, inquit, adolescens equo indomito insidens, à quo in omnes partes raptatur & jactatur. Huic occurrit quidam, quærens quò tam præceps abeat? respondet eques, equum digito demonstrans: *Quo lubet isti.* Nimirum equus effrænus est concupiscentia; eques est juvenis concupiscens, qui à suis libidinibus in varia scelera & pericula abripitur, si roges illum, *quò pergis?* respondebit: *Quò concupiscentia me rapit.* Hæc ille.

M. quoque Tullius de Officijs, accommodari potest ad equos Phaëthontis. Equos, inquit, propter crebras contentiones, præliorum ferocitate exultantes, domitoribus tradere solent, ut ijs facilioribus possint uti. Sic homines secundis rebus efferatos, sibi præfidentes, in gyrum rationis & doctrinæ duci oportet, ut perspicacius rerum humanarum imbecillitatem, varietatémque fortunæ ferre queant.

IV. (d) Eleganter Scriptor quidam religiosus Phaëthontis incendium & ruïnâ transfert ad vitia linguæ. Celeritatem, ait, Linguæ spectas? planè Phaëthon est; cœlum & terram momento brevi pervolat: quâ impetus agit, hæc sine lege ruit. Horribilia Linguæ præcipitia intueris? ipsissimus est Phaëthon; seipsam & unâ secum plurimos quotidie

(d) *Vitia lingua.*